

[Justitsministeren]

af adoptionsnævnet og den procedure, der følges ved udnævnelsen af dets medlemmer, stort set er tilfredsstillende. I hvilket omfang der bør være yderligere medlemmer, herunder navnlig sådanne, der repræsenterer kredse, der specielt er beskæftiget med adoptionsproblemer, vil jeg dog gerne drøfte nærmere med retsudvalget.

Endelig må jeg tage afstand fra den ordning, der foreskrives i kristeligt folkepartis forslag, hvorefter adoptionsnævnets afgørelser skal kunne påklages til justitsministeriet. En sådan ordning vil jo reelt indebære, at man indskyder en ekstra klageinstans, som jeg ikke ser noget sagligt behov for. Justitsministeriet råder ikke over den samme sagkyndige ekspertise, som nævnet besidder, og det er næppe hensigtsmæssigt at lade justitsministeriet vurdere afgørelser, nævnet har truffet.

Af samme årsag ser jeg heller ingen grund til, at justitsministeriet som foreskrevet i de radikales forslag skal føre tilsyn med adoptionsrådene. Et sådant tilsyn forudsætter stadig en sagkundskab, som kun nævnet har. Finder vi en fornuftig ordning på spørgsmålet om, hvilke retningslinjer der skal følges ved vurderingen af, om ansøgere skal godkendes eller ej, ja, så ser jeg ingen grund til, at nævnet ikke som hidtil også skal føre tilsyn med samrådene.

Sammenfattende kan jeg således sige, at nok er jeg ikke enig i de to forslag, men jeg er derimod enig i, at der er behov for en nøje drøftelse af de problemer, forslagene omhandler, med henblik på at nå frem til en acceptabel løsning.

Mette Groes (S):

Det er måske ikke helt rimeligt af det radikale venstre og kristeligt folkeparti at fremsætte forslag til ændring af adoptionsloven på nuværende tidspunkt, da der den sidste tid har været en meget intens kontakt mellem justitsministeren, retsudvalget, adoptionsnævnet og de adoptionsformidlende organisationer, alt med det formål at undgå en revision af adoptionsloven. Det er noget, vi har været enige om i retsudvalget, og som disse partier også har været vidende om.

Imidlertid er det jo ethvert medlems ret i dette høje ting at fremsætte sine meninger i

lovforslags form, og de vil selvfølgelig også blive behandlet, som det sig hør og bør.

For begge lovforslags vedkommende gælder det, at man ønsker aldersgrænsen for adoptanter ændret, således at der indføres en maksimumsgrænse med hensyn til aldersforskellen mellem adoptivbarn og adoptant på 45 år.

Herudover ønsker de radikale, at samlivets varighed skal have et minimumsforløb på 2 år i stedet for nu 5 år.

Endelig ønsker de, at enlige skal have adgang til adoption, og at antallet af børn skal kunne øges ud over de to, som nu er maksimum.

Med hensyn til aldersgrænsen, så er den eksisterende praksis i adoptionssager jo ikke frit i luften svævende, men bygger på adskillige års erfaringer i mødrehjælp, adoptionsformidlende foreninger og administrative organer. Der ligger en overordentlig velunderbygget argumentation og et meget grundigt udvalgs- og betækningsarbejde bag den praksis, som nu er lagt fast.

Når aldersgrænsen i dag ligger på 40 år for manden og 38 år for kvinden, så skyldes det naturligvis det forhold, at folk normalt ophører med at få børn netop i denne alder, og at det næppe fra naturens hånd har været meningen, at man skulle blive forældre på et væsentlig senere tidspunkt. Det er velkendt, at jo yngre man er, jo større overskud har man til børnepasning, og jo flere kræfter har man til at møde de problemer, der opstår. Som bibemærkning kan det nævnes, at før vi fik den frie abort, så havde man netop som 38-årig en mulighed for at få abort, og det havde man, fordi vi netop var opmærksomme på, at efter denne alder ville også et almindeligt barn i en såkaldt almindelig familie frembyde vanskeligheder for forældrene.

Med hensyn til samlivets varighed, så er der nogen diskussion om, hvordan overpræsidiets statistik skal fortolkes, men der er vist ingen tvivl om, at inden for de første 5 år er der en større hyppighed af skilsmisser end efter de første 5 år. Det er rigtigt, som de radikale siger, at stigningen er meget lille fra det 2. til det 5. år, men man bør nok være varsom med at ændre 5 års grænsen, før man har kigget en lille smule nærmere på, om ikke man bør beskytte ethvert adoptionsforhold på en sådan måde, at den størst mulige stabilitet sikres.